

er den det ikke? Det er Spørgsmaalet, og dette Spørgsmaal ligger nu for og maa afgjøres enten gennem denne Behandling af Hærløven eller gennem en Opløsning, hvis vi faae en saadan. Det Spørgsmaal, som altsaa ligger for og som maa staa klart for Enhver, er dette: Er det forsvaret at gaa ind paa den Forsvarsplan, som er forelagt af Ministeren, eller er det uforsvaret? Den af Ministeren fremsatte Forsvarsplan gaar med Hensyn til Sjælland og Fyn ud paa disse Landsdeles Opgivelse. Den høitærede Minister udtalte, at Sjælland ikke lod sig forsvare mod en Naboetat, og at dette nu kunde anses for indrømmet af Alle. Den høitærede Minister regner altsaa sine egne Meningsfæller for „Alle“, og jeg maa tilstaa, at hvis det var Saamange, saa kunde han nok tage mindre Hensyn til Mindretallet; men „Alle“ er det vistnok ikke. Men altsaa, det er Ministerens Mening, at Sjælland maa opgives. Om Fyn hedder det dernæst ganske kort „ogsaa Fyn maa opgives“, og derefter hedder det, at alt dette altsaa skal opgives, baade Forsvaret af Sjælland og af Fyn, for at vi kunne indskrænke os til Forsvaret af Sjælland, og nu kommer Opgaven, der stilles Hæren. Den første Opgave, som bliver at løse — det vil formodentlig ogsaa blive den sidste, er jeg bange for — er hurtigst mulig at koncentrere hele Hæren paa Sjælland, og for at man ikke skal være i nogen Tvivl om, hvad der forstaas ved at opgives Sjælland, har den høitærede Minister givet en lille Karakteristik af det Forsvar af Sjælland, han tænker kunde blive ført af de Tropper, som maatte blive nødt til at blive derovre i nogen Tid, det vil altsaa sige dem, som det ikke er lykkedes at koncentrere paa Sjælland. Karakteristiken indledes med den Bemærkning, at „her skal kort angives, hvilken Karakter Forsvaret af Sjælland vilde faae“, og gaar da først ud paa at udvise, hvad Hærsbefalingen skal gjøre i Sjælland. Den skal i det Væsentlige drille Sjenden saa meget som mulig, afbryde Jernbaner og Broer osv. Det er nu ganske vist en daarlig Trøst for Syberne; de have i den sidste Tid faaet en Mængde Jernbaner, men Fornøielsen, som de faae af Ministerens Forsvarsplan, er altsaa, at deres Jernbaner og Broer blive afbrudte igjen. Det er dertil, at Forsvaret af Sjælland indskrænker sig. Efterat Hæren har udført denne Bedrift, retirerer den og retirerer til et Punkt. Med Hensyn til dette Punkt begynder der en Række af Overveielser, som

ikke gaa ud paa at undersøge, hvorledes man skal finde det stærkeste Punkt, som man længst mulig kunde holde, men paa at finde det Punkt, hvorfra man hurtigst mulig kan slippe over til Sjælland. Det er den høitærede Ministers Udtryk, det kommer igjen flere Steder, og jeg synes ogsaa, at det er et overordentlig betegnende Ord. Nu har det vist sig, siger den høitærede Minister, at Selvsnærværelse er det bedste Punkt i denne Henseende. Kun har det den Ulempe, at man ikke strax, naar man er kommen dertil, kan gaa fra det igjen; men et saadant Punkt findes der desværre ikke, man bliver nødt til at blive der idetmindste i nogle Dage. Det er altsaa Formaalet for Sjællands Forsvar at slippe over til Sjælland. Jeg tror, at jeg efter dette er berettiget til at sige, at den Forsvarsplan, som ligger til Grund for Hærløven, gaar ud paa at opgive fuldstændig Landet Vest for Storebelt. Det erede Medlem for Veile Amts 2den Valokreds holdt ikke af Udtrykket „prisgive“, jeg kan gjerne kalde det opgive, jeg synes, at det kommer nogenlunde ud paa Et. Resultatet bliver det samme. Man vil altsaa samle Forsvaret paa Sjælland, og det skulle vi hjælpe til ved Betagelsen af Hærløvsforslaget. Men dersom nu det Tilfælde indtræder, at Sjenden slet ikke angriber Sjælland, det kunde jo dog tænkes — den høitærede Minister og alle hans nærmeste Venner gaa stadig ud fra, at Sjenden gjør os den Tjeneste først at vente, til vi have befæstet Kjøbenhavn og saa at komme herover for at beleire Byen, naar de ville føre Krig med os — jeg siger, det kunde jo dog tænkes, at Sjenden slet ikke kom til Sjælland, men ganske rolig besatte Sjælland og Fyn og blev der. I vore Dage, hvor fuldbredte Sjendsgjeninger veie nok saa meget som Traktater og politiske Hensyn, tror jeg, at en saadan Befættelse af Sjælland og Fyn vilde være det Samme som en Erobring af disse Dele af Landet. Dersom det nu var Sjendens Hensigt kun at bemægtige sig disse Landsdele enten som Operationsbasis i Tilfælde af Krig for at have fri Afgang for sine Skibe til Havet eller for ganske simpelt at beholde dem — det Sidste er jo ingenlunde saa usandsynligt — indser jeg ikke, hvorfor Sjenden saa ikke skulde være saa fornuftig at gaa den Vej at lade os beholde vor Fæstning og befætte Sjælland og Fyn, thi efterkom den høitærede Minister ved at koncentrere Hæren paa Sjælland har sørget for, at der i det Spøieste er